

Arrest

nr. 267 211 van 25 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 27 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Oekraïense nationaliteit en van gemengde Russische/Oekraïense origine te zijn, verzoekt op 20 juni 2000 een eerste maal om internationale bescherming. Op 28 november 2002 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad van State.

1.2. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen op 19 juli 2019 België opnieuw binnen en hij dient op 1 augustus 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 20 december 2019 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende een niet-ontvankelijk (volgend) verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 234 240 van 19 maart 2020. Verzoeker tekende hiertegen geen cassatieberoep aan.

1.3. Verzoeker verlaat het Belgische grondgebied om in Luxemburg een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 8 juni 2020, maar keert de dag erna, op 9 juni 2020, terug naar België. Op 4 september 2020 dient hij in België zijn derde en huidig verzoek om internationale bescherming in.

Zijn (ex-)vrouw, T.K., wiens zaak bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 261 343, dient op dezelfde dag haar eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 mei 2021 beslist de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend, derde, verzoek om internationale bescherming. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Oekraïens staatsburger te zijn van gemengde Russische/Oekraïense origine. U bent afkomstig uit de stad Kharkov in de provincie Kharkov.

U verklaarde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u vervolgd werd omwille van uw politieke activiteiten. U zou in september 1999 met een aantal gelijkgestemden hebben beslist om een nieuwe politieke partij op te richten, en zo in te gaan tegen het beleid van toenmalig president Koetsjma en tegen de druk door de overheid op de kiezers tijdens de presidentsverkiezingen in 1999. U en de overige medeoprichters zouden een formele aanvraag tot registratie van de nieuwe partij hebben ingediend, maar deze aanvraag zou onbeantwoord gebleven zijn. U en uw medestanders zouden desondanks actief zijn gebleven. Persoonlijk zou u ook op twee radiostations een toespraak hebben gehouden. Deze activiteiten leidden echter al snel tot problemen met de autoriteiten. U zou onder meer verschillende keren opgepakt zijn en er zou hierbij expliciet verwezen zijn naar uw politieke activiteiten. Uw klachten naar aanleiding hiervan bij de politie bleven zonder gevolg. U zou zich desondanks kandidaat gesteld hebben bij de wijkverkiezingen van eind maart 2000. Toen uw vrouw naar aanleiding van uw politieke activiteiten verkracht werd op 18 maart 2000, besloot u om met politiek te stoppen en het land te verlaten. U vluchtte half mei 2000 naar Rusland en reisde vervolgens door naar België, om hierop 20 juni 2000 een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Op 28 november 2002 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad van State.

U diende op 1 augustus 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in België in. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u begin jaren 2000 terugkeerde naar Oekraïne. U scheidde er in 2003 van uw vrouw V. en u huwde in 2010 met T. J. (CGVS xx/xxxxx; O.V. x.xxx.xxx). Op 3 november 2011 werd uw zoon M. geboren. U verklaarde dat u sinds de Maidan revolutie of 'de revolutie van de waardigheid' in 2014 politiek actief werd. U vertelde dat er een tweedeling was tussen separatisten enerzijds en diegenen die de regering steunden anderzijds. U wou tussen deze partijen vrede brengen en besloot daarom een actie op te zetten. Uw actie bestond eruit om tussen augustus 2014 en augustus 2018 in de straten van Karkhov pamfletten of geplastificeerde bladen op te hangen. U vermeldde op deze bladen of pamfletten telkens een titel en een link naar een artikel waarin over de situatie in Oekraïne werd geschreven. U wou hiermee mensen beïnvloeden om tijdens de verkiezingen voor de kandidaten te stemmen die vechten voor de vrede in Oekraïne. Begin augustus 2018 was u rond middernacht op straat dergelijke pamfletten aan het ophangen toen u door enkele neonazi's werd ontvoerd. U werd door hen naar een garage gebracht waar u de volgende ochtend ondervraagd werd door een man die 'S.' heette. Hij beweerde lid van de veiligheidsdienst of de geheime dienst van Oekraïne (SBU) te zijn en hij wou weten wie uw baas was, wie u betaalde en wat voor activiteiten u deed om tegen het land te vechten. Hij kwam de volgende dag opnieuw langs en stelde dat hij u naar een officiële gevangenis zou brengen en u zou uitwisselen indien u hem deze informatie zou geven. U kon hem hierop echter geen antwoord geven. U werd vervolgens verplaatst naar een illegale gevangenis in Kharkov waar u van augustus 2018 tot juli 2019 verbleef. Tijdens uw verblijf werd u er ondervraagd en gefolterd door een man die 'E.' heette. U mocht gedurende uw aanhouding vier keer uw familie bezoeken buiten de gevangenis. De eerste keer in november 2018 op de verjaardag van uw zoon, de tweede keer begin januari 2019, de derde keer begin april 2019 en de

laatste keer begin juli 2019. U probeerde tijdens uw verblijf in de gevangenis de mishandeling en foltering te verminderen door aan te tonen dat u nuttig kon zijn voor hen en dat u voor hen geld kon verdienen. Zo lichtte u hen eerst in over uw handel in smartphones. Nadat uw hand door hen gebroken werd, besloot u om hen in te lichten over uw tweede handel in interieurdesign. U vertelde hen dat u goede connecties had met leveranciers van meubels en verlichting en u voor hen projecten kon uitwerken die geld zouden opleveren. Daarnaast herinnerde u zich dat u in maart 2018 met uw familie naar het winkelcentrum 'Ava Plaza' was gegaan en er daar een bedrijf of dienst was waar u nieuwe identiteitsdocumenten kon laten maken. U had daar samen met uw familie uw paspoorten en andere documenten reeds voor uw aanhouding laten inscannen. U zei daarom tegen E. dat u contact had gemaakt met een zakenpartner om een groot contract of project uit te voeren in het 'Ava Plaza' winkelcentrum. U wou hiermee bereiken dat hij u toeliet om naar het winkelcentrum te gaan zodat u er in het geheim uw identiteitsdocumenten kon laten maken bij dit bedrijf of deze dienst. E. ging akkoord met uw voorstel voor het project in het winkelcentrum én in de daaropvolgende maanden slaagde u erin – tijdens uw bezoeken aan dit winkelcentrum – om in het geheim uw identiteitsdocumenten te laten maken. Nadat u over uw identiteitsdocumenten beschikte, maakte u begin juli 2019 gebruik van een bezoek aan het winkelcentrum om te ontsnappen. U vertelde tegen uw bewaker dat u met iemand moest afspreken om de betaling voor het project te regelen. Toen uw bewaker op dat moment naar de McDonalds ging, reed u met een taxi naar een adres dat u van een vriend had gekregen. U bleef daar tot uw vertrek uit Oekraïne. U verliet Oekraïne op 14 juli 2019 en u kwam in België aan op 19 juli 2019.

Op 20 december 2019 werd uw tweede verzoek om internationale bescherming door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 19 maart 2020 (arrest nr. 234240). U tekende geen cassatieberoep aan.

U verliet het Belgisch grondgebied en u reisde op 8 juni 2020 naar Luxemburg om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U keerde de volgende dag al terug naar België omdat de Belgische autoriteiten verantwoordelijk werden geacht voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Op 4 september 2020 diende u in België uw derde en huidig verzoek om internationale bescherming in. Uw (ex-)vrouw T.J., die in augustus 2020 naar België was gekomen om u te vervoegen, diende hier op dezelfde dag haar eerste verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming verwees u opnieuw naar de problemen die u in Oekraïne had gekend met de SBU omwille van uw politieke activiteiten in de stad Kharkov en u voegde hieraan toe dat u tijdens uw illegale detentie misbruikt werd. Voorts verklaarde u dat u uit veiligheidsoverwegingen na uw vertrek uit Oekraïne het contact met uw familie en vrienden had verbroken en dat u pas in januari 2020 het contact met uw gezin hersteld had. Uw (ex-)vrouw vertelde in januari 2020 dat een gemeenschappelijke kennis u in Oekraïne gezien had en uw zoon beweerde in februari 2020 dat een klasgenoot u ervan beschuldigd had een vijand en landverrader te zijn. Daarnaast kwam u in april 2020 via uw vriend G. te weten dat er een gerechtelijk onderzoek tegen u werd opgestart door de SBU omdat u ervan verdacht wordt een staatsgreep te willen plegen of het grondwettelijk bestel te willen omverwerpen. U en uw (ex-)vrouw verklaarden dat er ook tegen haar een gerechtelijk onderzoek werd opgestart omwille van dezelfde redenen. Daarnaast verklaarde u dat uw vrouw voor haar vertrek uit Oekraïne van de SBU bedreigingen ontving omdat ze nog steeds op zoek naar u waren. Uw (ex-)vrouw wist niet dat het de SBU betrof maar vermeldde wel dat de bedreigingen afkomstig waren van Z.Y. Zij zou voor het laatst dergelijke bedreiging ontvangen hebben in oktober 2019 via haar schoonbroer K. Ten slotte, vermeldde u dat uw vriend S. in Oekraïne tijdelijk verdwenen was van april tot oktober 2020 omdat neonazi's in die periode aanhangers van het 'Platform voor het leven' aanvielen in opdracht van de SBU.

Ter staving van uw huidig verzoek legden zowel u als uw (ex-)vrouw een overeenkomst met jullie advocaat neer waarin hij bevestigt dat hij jullie zal vertegenwoordigen naar aanleiding van het gerechtelijk onderzoek dat tegen jullie werd opgestart omdat jullie ervan verdacht worden een staatsgreep te plegen of het grondwettelijk bestel te willen omverwerpen. Voorts legde u uw reispaspoort neer, het reispaspoort van uw (ex-)vrouw, haar identiteitskaart, haar rijbewijs, een echtscheidingsvonnis, een attest van haar woonregistratie en gezinssamenstelling, een bewijs dat zij haar familienaam behield na jullie huwelijk, de geboorteakte van jullie zoon M. en zijn reispaspoort, en de vliegtuigtickets die uw (ex-)vrouw en zoon gebruikten om naar België te reizen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om

internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden beklemtoond dat er in uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen omdat uw verklaringen fundamenteel ongeloofwaardig werden bevonden. Er werd vastgesteld dat u inconsistente verklaringen aflegde over uw politieke activiteiten, de plek waar uw (ex-)vrouw mishandeld werd, de wijze waarop u uw internationaal paspoort verloor en de chronologie van uw relaas. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad van State, zodat alle rechtsmiddelen zijn uitgeput en de beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan. Voorts werd uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw vrees vervolgd te worden door de veiligheidsdienst of de geheime dienst van Oekraïne (SBU) en een neonazigroepering die met de SBU samenwerkte omdat u politieke pamfletten zou opgehangen hebben in de straten van Kharkov. Er werd vastgesteld dat u (i) weinig logische of weinig aannemelijke verklaringen aflegde over de manier waarop u tijdens uw vasthouding contact hield met de buitenwereld; (ii) de wijze waarop u uw contact met de buitenwereld beschreef tijdens uw periode van illegale detentie onverzoenbaar is met de wijze waarop illegale aanhoudingen van de SBU door getuigenissen beschreven worden in de informatie waarover het CGVS beschikt; (iii) uw verklaringen over de wijze waarop u in het bezit kwam van uw identiteitskaart en uw reispaspoort weinig aannemelijk zijn; en (iv) het weinig logisch is dat u identiteitsdocumenten zou aanvragen om op legale wijze het land te verlaten wanneer u vervolgd vreesde te worden door de overheid. Deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest. U tekende geen cassatieberoep aan tegen deze beslissing, zodat alle rechtsmiddelen zijn uitgeput en de beoordeling van uw vorige verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Wat betreft uw huidige verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die uw kans op internationale bescherming vergroten.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat u zich naar aanleiding van onderhavig verzoek in grote mate beperkt tot een loutere verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. U verwijst immers opnieuw naar uw illegale detentie in een gevangenis van de SBU omwille van uw politieke activiteiten in de stad Kharkov en u stelt dat u tijdens deze vasthouding misbruikt werd. U voegt hieraan toe dat er tegen u en uw (ex-)vrouw een gerechtelijk onderzoek werd opgestart door de SBU omdat jullie verdacht worden van het omverwerpen van het grondwettelijk bestel of het plegen van een staatsgreep. U en uw (ex-)vrouw legden een overeenkomst met jullie advocaat neer om dit aan te tonen. Daarnaast verklaarde u dat uw (ex-)vrouw voor haar vertrek uit Oekraïne van de SBU bedreigingen en intimidatieboodschappen ontving omdat ze nog steeds op zoek naar u waren. Uw (ex-)vrouw wist niet dat het de SBU betrof maar vermeldde wel dat de bedreigingen afkomstig waren van Z.Y. Zij zou voor het laatst dergelijke bedreiging ontvangen hebben in oktober 2019 via haar schoonbroer K. (Verklaring DVZ, 3de verzoek, rubrieknr. 10 & 16-22; CGVS (ex-)vrouw II, pg. 6-19). Voorts vermeldde u nog enkele verdachte incidenten die verbonden zouden zijn met uw problemen met de SBU. Zo verklaarde u dat

een gemeenschappelijke kennis van u en uw (ex-)vrouw u in Oekraïne gezien zou hebben, dat een klasgenoot van uw zoon u ervan beschuldigd zou hebben een vijand en landverrader te zijn en dat uw vriend S. tijdelijk verdween van april tot oktober 2020 omdat neonazi's in die periode aanhangers van het 'Platform voor het leven' aangevallen zouden hebben in opdracht van de SBU (Verklaring DVZ, 3de verzoek, rubrieknr. 16). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming volhardt in een asielrelaas dat reeds manifest ongeloofwaardig werd bevonden én u louter bijkomende verklaringen aanhaalt en documenten voorlegt die volledig in het verlengde hiervan liggen, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bijgevolg zijn dit geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat u en uw (ex-)vrouw over verschillende elementen van jullie asielrelaas tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegden die de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder ondermijnen.

Ten eerste, legden u en uw (ex-)vrouw tegenstrijdige verklaringen af over de informatie die u haar verschaft zou hebben over uw politieke activiteiten in Oekraïne. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw (ex-)vrouw de enige was die op de hoogte was van uw politieke activiteiten. U gaf hierbij aan dat zij wou dat u met deze activiteiten stopte en wanneer u over deze activiteiten wou praten, vertelde ze u dat ze geen details wou weten (CGVS 2de verzoek, pg. 4). Uw (ex-)vrouw verklaarde echter dat u niets over uw – politieke – activiteiten wou vertellen tegen haar en dat ze daarom niet op de hoogte was van uw politieke activiteiten. Evenmin wist ze om welke reden u problemen had omdat u ook daarover niets wou vertellen (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 10, 14, 16 & 17). Na confrontatie hiermee, volhardde uw (ex-)vrouw louter in haar initiële verklaringen en bevestigde ze dat ze niets over uw activiteiten wist hoewel u het tegendeel had beweerd (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 18). Dergelijke ernstige tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw (ex-)vrouw éénduidige verklaringen zouden afleggen over de informatie die u haar verschaft zou hebben over uw politieke activiteiten aangezien deze activiteiten de aanleiding vormde voor uw problemen met de SBU waardoor u en uw (ex-)vrouw het land verlaten zouden hebben.

Ten tweede, legden u en uw (ex-)vrouw tegenstrijdige verklaringen af over de aanleiding voor haar verhuis naar haar moeder en het moment waarop ze verhuisde. U verklaarde tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming dat uw (ex-)vrouw in augustus 2018 verhuisde omdat u problemen met haar had gekend omwille van een misverstand. U vertelde voorts dat u twee dagen later gearresteerd werd door een neonazigroepering in opdracht van de SBU en dat u van augustus 2018 tot juli 2019 in een illegale gevangenis van de SBU verbleef. Tijdens deze periode zou u uw gezin slechts 4 maal gezien hebben. De eerste keer in november 2018 op de verjaardag van uw zoon, de tweede keer begin januari 2019, de derde keer begin april 2019 en de laatste keer begin juli 2019 (CGVS 2de verzoek, pg. 5-8). Uw (ex-)vrouw verklaarde echter dat zij u in september 2018 persoonlijk had ingelicht over de telefoons die ze ontvangen had van Z.Y., dat u haar naar aanleiding van deze telefoons had aangeraden om te vertrekken, dat jullie vervolgens voor het laatst samen overnacht hadden in jullie woning op 13 september 2018 en dat ze de volgende dag naar haar moeder verhuisde (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 4-9). Nadat uw (ex-)vrouw met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, kon ze hiervoor geen uitleg verschaffen en herhaalde ze louter opnieuw dat ze op 13 september 2018 verhuisd was (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 18). Bovenstaande vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw (ex-)vrouw éénduidige verklaringen zouden afleggen over het moment waarop ze verhuisde naar haar moeder en de aanleiding voor deze verhuis aangezien haar verhuis een gevolg zou geweest zijn van uw problemen met de SBU.

Ten derde, legden u en uw (ex-)vrouw inconsistente verklaringen af over de personen die aanwezig waren bij jullie ontmoetingen tijdens uw periode van illegale detentie. Zo beweerde u dat uw zoon bij al deze ontmoetingen aanwezig was én dat er ook steeds een bewaker – P. – aanwezig was. U gaf hierbij ook aan dat u deze bewaker voorstelde aan uw zoon (CGVS 2de verzoek, pg. 8). Dergelijke verklaringen zijn onverzoenbaar met de verklaringen die uw (ex-)vrouw hierover aflegde. Zij vertelde immers dat jullie steeds alleen waren tijdens deze ontmoetingen en ze maakte hierbij op geen enkele wijze melding van de aanwezigheid van een bewaker die P. heette. Bovendien verklaarde ze dat uw zoon bij één van deze ontmoetingen, in maart 2019, niet aanwezig was (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 10-13). Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat u en uw (ex-)vrouw de tweede ontmoeting op een andere moment situeerden. Hoewel u verklaarde dat deze ontmoeting begin januari 2019 na orthodox kerstmis

- plaatsvond, verklaarde uw (ex-)vrouw dat deze ontmoeting plaatsvond voor nieuwjaar in december 2018 (CGVS 2de verzoek, pg. 8; CGVS (ex-)vrouw II, pg. 11). Na confrontatie hiermee, herhaalde uw (ex-)vrouw opnieuw dat deze ontmoeting voor nieuwjaar plaatsvond (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 19). Het spreekt voor zich dat dergelijke inconsistente verklaringen over de personen die aanwezig waren tijdens het zeer beperkte aantal ontmoetingen met uw gezin gedurende uw periode van illegale detentie - en het moment waarop jullie tweede ontmoeting tijdens uw illegale detentie plaatsvond -, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Ten slotte, legden u en uw (ex-)vrouw tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop zij na uw vertrek uit Oekraïne te weten kwam dat u nog in leven was. U verklaarde hierover tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming dat u op 14 oktober 2019 - 10 dagen voor het persoonlijk onderhoud plaatsvond contact had met uw (ex-)vrouw via een gemeenschappelijke vriendin uit Moskou en dat uw (ex-)vrouw vanaf dat moment wist dat u nog in leven was (CGVS 2de verzoek, pg. 14). Tijdens uw huidige verzoek om internationale bescherming beweerde u echter dat u tot januari 2020 geen contact had met uw familie of vrienden (Verklaring DVZ, 3de verzoek, rubrieknr. 16). Uw (ex-)vrouw bevestigde dit en stelde dat ze pas in december 2019 via een gemeenschappelijke vriendin uit Moskou te weten kwam dat u nog in leven was (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 13). Toen uw (ex-)vrouw geconfronteerd werd met uw verklaringen uit uw tweede verzoek om internationale bescherming, bevestigde ze nogmaals dat ze in november 2019 nog niet op de hoogte was van het feit dat u in leven was (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 19). Dergelijke inconsistente verklaringen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw (ex-)vrouw tijdens jullie verzoeken om internationale bescherming samenhangende en coherente verklaringen zouden afleggen over het moment waarop zij na uw vertrek uit Oekraïne te weten kwam dat u, haar (ex-)man en tevens de vader van haar kind, nog in leven was.

Wat betreft de overeenkomsten van u en uw (ex-)vrouw met uw advocaat waarin hij bevestigt dat hij jullie zal vertegenwoordigen naar aanleiding van de gerechtelijke onderzoeken die tegen jullie opgestart werden omdat jullie ervan verdacht worden een staatsgreep te plegen of het grondwettelijk bestel te willen omverwerpen, dient te worden opgemerkt dat er gelet op het gesolliciteerde karakter van dergelijke overeenkomsten hieraan geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen.

Wat betreft de andere documenten die u voorlegde, nl. uw reispaspoort, het reispaspoort van uw (ex-)vrouw, haar identiteitskaart, haar rijbewijs, een bewijs dat ze haar familienaam behield na jullie huwelijk, een attest van haar woonregistratie en gezinssamenstelling, een echtscheidingsvonnis, het reispaspoort van uw zoon M. en zijn geboorteakte, en de vliegtuigtickets van uw (ex-)vrouw en uw zoon die ze gebruikten om naar België te reizen, dient te worden opgemerkt dat deze enkel uw identiteit, de identiteit van uw gezinsleden, de reis van uw (ex-)vrouw en zoon naar België en de herkomst van uw gezin uit de stad Kharkov in Oekraïne aantonen, wat op zich niet in twijfel wordt getrokken in deze beslissing.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag van personen afkomstig uit Oekraïne op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet kan worden gekwalificeerd als een nieuw element dat op zich de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Een individuele beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een verzoeker om

internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Kharkov (provincie Kharkov) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflictgerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Aanvullend dient te worden opgemerkt dat er in het verzoek om internationale bescherming van uw (ex-)vrouw door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

*Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6, § 3 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de redelijke termijn, van het

vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt:

“1. Door de verzoekende partij werd op 30 oktober 2020 een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Op 17 mei 2021 wordt de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgend verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen, nadat het dossier werd overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 oktober 2020.

Deze beslissing is gebaseerd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer een volgend verzoek om internationale bescherming werd ingediend en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

Een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet moet echter worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden (artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet).

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, waardoor een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming werd genomen in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.

Door de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet.

2. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van tien werkdagen, de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De wetgever heeft voorzien dat er binnen tien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, zeer kort en dient ook het belang van de verzoeker om internationale bescherming. Op deze manier verkrijgt de verzoekende partij zeer snel duidelijkheid of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd, minstens wordt hierdoor de formele motiveringsplichting geschonden.

3. De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van tien werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

*In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349).*

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van twee werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden).

Door echter alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van 10 werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel."

Verzoeker geeft vervolgens een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en verwijt de verwerende partij andermaal dat niet wordt uiteengezet waarom de wettelijk voorziene termijn niet kon worden gerespecteerd terwijl deze termijn ook in het belang van de verzoeker om internationale bescherming is: *"Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."*

Verder voert verzoeker aan als volgt:

"In beginsel bestaat er een recht van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud.

Artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in Artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien: 'De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8'. (artikel 57/5ter, §2, 3° van de Vreemdelingenwet)

Het woord "kan" wijst op een discretionaire bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om al dan niet verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. Hieronder wordt bovendien het belang toegelicht van dergelijk onderhoud, zodoende dat het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toekomt om hierover uitgebreid te motiveren."

Verzoeker geeft andermaal een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht: *"Een schending dringt zich daarom op van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet."*

Verzoeker wijst voorts op artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en betwist dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen. Hij doet gelden:

"De verzoekende partij is het oneens met de redenen waarom zijn verzoek tot internationale bescherming eerder werd geweigerd. Hij wees daarom in het kader van zijn huidige verzoek tot

internationale bescherming van 4 september 2020 op de vrees die hij heeft bij een terugkeer naar Oekraïne.

Verzoeker maakte (bij de Dienst Vreemdelingenzaken) duidelijk wat de reden vormt waarom hij ónmogelijk kan terugkeren naar Oekraïne:

- Verzoeker verwees naar de problemen die hij in Oekraïne had gekend met de SBU omwille van zijn politieke activiteiten in de stad Kharkov.*
- Verzoeker werd van zijn vrijheid beroofd. Hij voegde hieraan toe dat hij tijdens zijn illegale detentie misbruikt werd.*
- Verzoeker gaf aan dat hij uit veiligheidsoverwegingen na zijn vertrek uit Oekraïne het contact met zijn familie en vrienden had verbroken en dat hij pas in januari 2020 het persoonlijk contact met zijn gezin hersteld had.*
- Zijn (ex-)vrouw vertelde in januari 2020 dat een gemeenschappelijke kennis verzoeker in Oekraïne gezien had en zijn zoon maakte in februari 2020 duidelijk dat een klasgenoot verzoeker ervan beschuldigd had een vijand en landverrader te zijn.*
- Daarnaast kwam verzoeker in april 2020 via zijn vriend G. te weten dat er een gerechtelijk onderzoek tegen hem werd opgestart door de SBU omdat hij ervan verdacht wordt een staatsgreep te willen plegen of het grondwettelijk bestel te willen omverwerpen. Verzoeker en zijn (ex-)vrouw verklaarden dat er ook tegen haar een gerechtelijk onderzoek werd opgestart omwille van dezelfde redenen. Ter staving legde verzoeker een overeenkomst met zijn advocaat neer waarin hij bevestigt dat hij verzoeker en zijn (ex-)vrouw zal vertegenwoordigen naar aanleiding van het gerechtelijk onderzoek dat tegen hen werd opgestart omdat zij ervan verdacht worden een staatsgreep te plegen of het grondwettelijk bestel te willen omverwerpen.*
- Daarnaast verklaarde verzoeker dat zijn vrouw voor haar vertrek uit Oekraïne van de SBU bedreigingen ontving omdat ze nog steeds op zoek naar hem waren. Zijn (ex-)vrouw wist niet dat het de SBU betrof maar vermeldde wel dat de bedreigingen afkomstig waren van Z.Y. Zij heeft voor het laatst dergelijke bedreiging ontvangen in oktober 2019 via haar schoonbroer K..*
- Ten slotte, vermeldde verzoeker dat zijn vriend S. in Oekraïne tijdelijk verdwenen was van april tot oktober 2020 omdat neonazi's in die periode aanhangers van het 'Platform voor het leven' aanvielen in opdracht van de SBU.*

Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen (en het overmaken van bijkomende documenten) heeft de verzoekende partij niet om de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te overtuigen dat zijn vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn. Dit is ook hetgeen verzoeker deed.

Het is vervolgens aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke verklaringen aflegt en documenten overmaakt, om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen die verzoeker aflegt.

Verzoeker is het daarom oneens dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bijkomende verklaringen van verzoeker onmiddellijk weggezet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens zijn vorige verzoeken tot internationale bescherming. Hierdoor wordt het verzoeker onmogelijk gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn.

Verzoeker houdt vast aan zijn eerdere asielmotieven, hetgeen erop wijst dat hij consistent is.

Hetgeen hij verklaarde tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming ligt in lijn van zijn vorige verklaringen, net omdat verzoeker wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn. Dit pleit voor de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker. Bovendien gaf verzoeker meer duiding bij recentere ontwikkelingen in zijn persoonlijke situatie en zijn persoonlijke vrees bij een terugkeer naar Oekraïne.

Omdat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bijkomende verklaringen van verzoeker onmiddellijk weggezet als ongeloofwaardig, omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens zijn eerste verzoek tot internationale bescherming, wordt de kans echter ontnomen aan verzoeker om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te kunnen herstellen.

De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo tracht om zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Met de verklaringen die hij heeft afgelegd en de documenten die hij heeft overgemaakt tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming, benadrukt verzoeker opnieuw dat hij wil voldoen aan deze medewerkingsplicht.

De overeenkomst van verzoeker met zijn advocaat (waarin hij bevestigt dat hij verzoeker en zijn (ex-)vrouw zal vertegenwoordigen naar aanleiding van het gerechtelijk onderzoek dat tegen hen werd opgestart omdat zij ervan verdacht worden een staatsgreep te plegen of het grondwettelijk bestel te willen omverwerpen) kan daarom evenmin zomaar worden weggezet als hebbende een "gesolliciteerd" karakter. Dit document gaat immers gepaard met uitgebreide verklaringen van verzoeker en bevestigt de waarachtigheid van zijn relaas. Verzoeker verklaarde dat hij in april 2020 via zijn vriend G. te weten kwam dat er een gerechtelijk onderzoek tegen hem werd opgestart door de SBU omdat hij ervan verdacht wordt een staatsgreep te willen plegen of het grondwettelijk bestel te willen omverwerpen.

Deze verklaringen, en de vrees van verzoeker, worden bewezen door de voorgebrachte overeenkomst."

Verzoeker betwist vervolgens dat zijn verklaringen en de verklaringen van zijn (ex-)vrouw tegenstrijdig en inconsistent zouden zijn. Hij betoogt dienaangaande als volgt:

"Ten eerste, wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gesteld dat er "ernstige" tegenstrijdigheden zouden bestaan tussen de afgelegde verklaringen tussen verzoeker en zijn (ex-)vrouw over de informatie die verzoeker haar verschaft zou hebben over zijn politieke activiteiten in Oekraïne.

Dit blijkt echter niet uit de verslagen van de afgelegde verklaringen door beide personen.

Door mevrouw T. werd verteld tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij weldegelijk op de hoogte was van de problemen van verzoeker: "Ik wist dat hij lijdensweg had. Ik wou naar de politie gaan maar hij heeft gezegd doet dat niet" (verslag CGVS, pagina 10), of nog: "Ik weet dat hij problemen had" en dit "met mensen die heel veel invloed en macht hebben" (verslag CGVS, pagina 11). Dit stemt overeen met de verklaringen die de heer T. eerder heeft afgelegd, waarbij hij aangaf dat zijn vrouw op de hoogte was van zijn politieke activiteiten (waaruit zijn problemen voortkomen) in Oekraïne.

Door mevrouw T. werd tevens toegelicht dat de relatie tussen hen beide erg moeilijk verliep. Ook het contact tussen hen beide verliep erg moeizaam. Er waren pogingen om tot een gesprek te komen, maar vaak botste mevrouw T. op een muur en wou zij ook niet meer over zijn (politieke) problemen weten. Zij vreesde voor haar eigen veiligheid en de veiligheid van haar zoon. Beide redenen zijn dus van tel.

Hierdoor wist mevrouw T. wel dat de heer T. problemen had met personen met veel invloed en macht, maar door het moeilijke contact verliepen hun gesprekken moeizaam:

"We hadden geen contact, hij zweeg vooral, meestal zweeg hij. Ik probeerde onze relatie glad te strijken omdat ik was heel slecht tegenover hem ingesteld en ik heb later ook echtscheiding aangevraagd. Ik wilde ook niets met hem te maken had, omdat ik vrees had voor mijn kind en voor mezelf " (verslag CGVS, pagina 10). Mevrouw T. gaf dan ook zelf aan dat - in lijn van de verklaringen van de heer T. - dat zij niets met zijn problemen wou te maken hebben omdat zij vreesde voor haar en hun zoon. Dit stemt overeen met de verklaringen die de heer T. eerder heeft afgelegd.

Dit betreft dus geen tegenstrijdigheid, zoals de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt in de bestreden beslissing. Minstens is deze vermeende tegenstrijdigheid onvoldoende ernstig om hierdoor te twijfelen aan de oprechtheid van hun verklaringen.

Ten tweede, wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar voren gebracht dat er tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd naar aanleiding van de verhuis van mevrouw T. naar haar moeder en het moment waarop zij verhuisde.

Uit de verklaringen van mevrouw T. blijkt dat zij vooreerst als volgt antwoordde op de vraag tot wanneer haar man bij haar verbleef in 2018: "Augustus-september hij kwam ging weg. Ik weet niet exact, ik kan

niet zeggen dat hij heel de tijd daar is geweest. Soms zag ik hem heel de dag niet, enkel overnachten kwam hij" (verslag CGVS, pagina 4). Zij situeerde deze periode in lijn met de verklaringen van de heer T. Hij gaf aan dat hij van augustus 2018 tot juli 2019 in een illegale gevangenis van de SBU verbleef.

Tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat mevrouw T. onzeker is over de tijdsperiode. Zij gaf aan dat dit was in de periode augustus-september 2018, terwijl zij tevens aangaf "ik weet niet exact". Mevrouw T. is op dit punt onzeker. Dit blijkt nadien nog herhaaldelijk uit het verslag van het persoonlijk onderhoud (bijvoorbeeld: "ik kan niet met zekerheid zeggen maar dat is soort oriëntatie ongeveer" of "ik kan niet zeggen precies", verslag CGVS, pagina 8).

Hierop speelt de ondervrager (protection officer) in. Er wordt doorgevraagd, ook al gaf mevrouw T. herhaaldelijk aan dat zij hierover onzeker was.

Hierdoor komt zij uiteindelijk, door de druk die op haar wordt gelegd, tot de datum van 13 september 2018. Dit betreft een vergissing. Dit blijkt ook uit het verslag van het persoonlijk onderhoud omdat mevrouw T. op dit punt herhaaldelijk bleef aangeven dat zij onzeker is ("ik kan niet met zekerheid zeggen maar dat is soort oriëntatie ongeveer" of "ik kan niet zeggen precies", verslag CGVS, pagina 8), maar er toch werd doorgevraagd.

Hierdoor heeft mevrouw T. uiteindelijk een foute tijdsperiode gegeven toen zij dit in de tijd probeerde te situeren (aangezien hierop werd doorgevraagd).

De verzoekende partij benadrukt echter deze elementen, waaruit blijkt dat de vermeende tegenstrijdigheid niet van die aard is dat hieruit het ongeloofwaardig karakter zou volgen van het asielrelaas van de verzoekende partij.

Ten derde, wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gesteld dat de verklaringen die werden afgelegd door de heer T. en mevrouw T. niet consistent zouden zijn inzake de personen die aanwezig waren tijdens hun ontmoetingen wanneer de heer T. in illegale detentie verbleef. De verzoekende partij merkt vooreerst op dat hun verklaringen, over hun ontmoetingen tijdens deze periode, voor het leeuwendeel wel gelijklopend zijn. De heer Tr. gaf tijdens zijn vorig verzoek tot internationale bescherming - en dus ook alvorens zijn (ex-)vrouw in België was en een verzoek tot internationale bescherming indiende - aan dat zij elkaar viermaal hebben ontmoet. Dit bevestigde mevrouw T. tijdens haar persoonlijk onderhoud. Ook de omstandigheden van deze ontmoetingen zijn gelijklopend (zoals inzake de verwondingen die de heer T. had).

De aanwezigheid van een bewaker tijdens deze momenten dat zij elkaar (kort) konden ontmoeten was "subtiel". Hij stond niet letterlijk naast hen en liet hen de vrijheid om met elkaar om te gaan. Tijdens haar persoonlijk onderhoud werd de bewaker daarom niet vermeld oor mevrouw T. Zij kon omgaan met haar (ex-)man zonder dat de bewaker in hun directe nabijheid verbleef. Daarom verklaarde mevrouw T. enkel dat zij niemand anders heeft gezien, hetgeen dus niet betekent dat er geen verzoeker (weliswaar op de achtergrond) aanwezig kan zijn.

In aansluiting hierbij, zou de datum van hun tweede ontmoeting volgens de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet gelijk lopen tijdens hun verklaringen.

Door mevrouw T. zou immers gesteld zijn dat hun tweede ontmoeting in december 2018 heeft plaatsgevonden, terwijl de heer T. de tweede ontmoeting situeerde begin januari 2019. Dit verschil is derhalve beperkt in de tijd en valt quasi in dezelfde periode. Eerder is reeds gebleken dat mevrouw T. onzeker was over de tijdsperiodes, hetgeen zich op dit punt doorzet.

Dit betreft een onvoldoende onderbouwde inconsistentie, zoals de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt in de bestreden beslissing. Minstens zijn deze vermeende tegenstrijdigheden onvoldoende ernstig om hierdoor te twijfelen aan de oprechtheid van hun verklaringen.

Ten vierde, zouden door beide personen tegenstrijdige verklaringen zijn afgelegd over het moment waarop mevrouw T., na het vertrek uit Oekraïne van de heer T., te weten is gekomen dat haar man nog in leven was.

De verklaringen van beide personen stemmen met elkaar overeen op het punt dat er lang geen contact was tussen hen beide. Hierdoor veronderstelde mevrouw T. dat de heer T. niet langer in leven was.

Eind 2019 slaagde de heer T. er wel in om, via een gemeenschappelijke vriendin uit Moskou, de boodschap door te geven aan mevrouw T. dat hij nog in leven was. Dit gebeurde dus via een tussenpersoon. Beide personen hebben hierover gelijklopende verklaringen afgelegd.

Het probleem waarop de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wijst vormt echter de tijdperiode waarbinnen dit gebeurd is. De verklaringen van beide personen lopen uiteen op dit punt. Daarbij moet echter worden benadrukt dat er sprake is geweest van een tussenpersoon. De boodschap zelf werd door de heer T. gegeven en vervolgens overgemaakt aan mevrouw Trifonova door deze gemeenschappelijke vriendin. Dit gebeurde dus niet op hetzelfde moment. Hierdoor is het logisch dat er tijdsverschillen zijn, doordat de boodschap via een tussenpersoon werd verstrekt.

Het rechtstreekse contact tussen hen beide werd bovendien hersteld begin 2020.

Dit verklaarde de heer T. tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming op 28 oktober 2020: "vanaf januari nam ik het contact met mijn echtgenote en mijn enige beste vriend genaamd G. terug op. Dat was via Telegram. Dat is de enige veilige manier om iemand te contacteren zonder dat ze je kunnen traceren. Met mijn vrouw heb ik contact gelegd naar een hele oude gsm van mijn kind, nooit rechtstreeks naar haar. We hebben verschillende veiligheidsmaatregelen genomen. De telefoon stond altijd uit, behalve op sommige momenten. Mijn vrouw zette bijvoorbeeld enkel de telefoon aan wanneer ze terug kwam van het werk; vanaf ongeveer 20.00u 's avonds" (verklaring 28.10.2020, vraag 16).

Ook door de protection officer werd benadrukt tijdens het persoonlijk onderhoud van mevrouw T. dat het persoonlijk contact tussen hen beide werd hersteld begin 2020 ("En begin 2020 had u dan opnieuw contact met uw man", verslag CGVS, pagina 17).

Een onderscheid moet dus, wat de data betreft, worden gemaakt tussen de periode dat (1) er een boodschap werd doorgegeven via een tussenpersoon en (2) het tijdstip waarop het effectieve, persoonlijke contact tussen hen beide werd hersteld. Dit is echter onvoldoende het geval in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij benadrukt dan ook deze elementen, waaruit blijkt dat de vermeende tegenstrijdigheid niet van die aard is dat hieruit het ongeloofwaardig karakter zou volgen van het asielrelaas van de verzoekende partij.

De verzoekende partij voegt hier nog aan toe dat heel wat elementen waarover beide personen verklaringen hebben afgelegd - dewelke rechtstreeks te maken hebben met de aangehaalde vrees door de heer T. - buiten betwisting worden gelaten. Hieruit mag worden afgeleid dat dat deze verklaringen consistent zijn met elkaar en derhalve het bewijs vormen van de waarachtigheid van de vrees van de verzoekende partij."

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad op basis van het voorgaande in hoofddorde om "de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden" en in subsidiaire orde om "de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming toe te willen kennen".

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De in het

middel aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd. Verder voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 4 van het Handvest, doch hij geeft niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal verder niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of de verwerende partij *in casu* al dan niet terecht heeft besloten dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.3. Verzoeker verwijt de verwerende partij vooreerst dat, ondanks dat de termijn van tien werkdagen om een beslissing te nemen, zoals voorzien in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, werd overschreden, toch werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, aldus niet langer worden besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker kan in dit betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd. De Raad wijst er in dit kader op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat noch de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende volgend verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker toont, waar hij stelt dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, verder in het geheel niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweemde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen, louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoeker evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend

beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoeker toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoeker verder niet worden gevolgd waar hij poneert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij te dezen de verplichting met zich zou meebrengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn, bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

2.3.4. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij tracht te laten uitschijnen dat de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn om, wanneer de commissaris-generaal ervoor opteert om een verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek indient niet (opnieuw) op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, expliciet te motiveren waarom hiervoor wordt geopteerd.

Verzoeker gaat met dit betoog immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet, niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van de verwerende partij om verzoeker niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dat de verwerende partij bijkomend had moeten motiveren waarom hij dit oordeel toegedaan was, wordt daarbij niet vereist en kan noch op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch op basis van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Ten andere, uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 28 oktober 2020). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Verzoeker zelf toont in dit kader bovendien op generlei wijze aan dat of waarom de verwerende partij hem *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Hij duidt ook niet concreet wat hij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont hij aan dat waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal, getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*”, waarbij zijn huidig, derde, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.7. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

2.3.7.1. Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker op 28 november 2002 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam omdat zijn verklaringen fundamenteel ongeloofwaardig werden bevonden. Er werd vastgesteld dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over zijn politieke activiteiten, de plek waar zijn (ex-)vrouw mishandeld werd, de wijze waarop hij zijn internationaal paspoort verloor en de chronologie van zijn relaas. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad van State, zodat alle rechtsmiddelen zijn uitgeput en de beoordeling van zijn eerste verzoek is komen vast te staan. Op 20 december 2019 werd het tweede verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. Dit omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan verzoekers vrees vervolgd te worden door de veiligheidsdienst of de geheime dienst van Oekraïne (SBU) en een neonazigroepering die met de SBU samenwerkte omdat hij politieke pamfletten zou hebben opgehangen in de straten van Kharkov. De commissaris-generaal stelde vast dat (i) verzoeker weinig logische of weinig aannemelijke verklaringen aflegde over de manier waarop hij tijdens zijn vasthouding contact hield met de buitenwereld; (ii) de wijze waarop hij zijn contact met de buitenwereld beschreef tijdens zijn periode van illegale detentie onverzoenbaar is met de wijze waarop illegale aanhoudingen van de SBU door getuigenissen beschreven worden in de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt; (iii) zijn verklaringen over de wijze waarop hij in het bezit kwam van zijn identiteitskaart en zijn reispaspoort weinig aannemelijk zijn; en (iv) het weinig logisch is dat hij zijn identiteitsdocumenten zou aanvragen om op legale wijze het land te verlaten wanneer hij vervolgd zou worden door de overheid. Deze motieven werden door de Raad in beroep bevestigd in arrest nr. 234 240 van 19 maart 2020.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de

desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.7.2. Blijkens de bestreden beslissing zijn er geen nieuwe elementen voorhanden die verzoekers kans op internationale bescherming vergroten. In het kader van het huidige (derde) verzoek om internationale bescherming dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker zijn verzoek in grote mate beperkt tot een loutere verwijzing naar de asielmotieven die hij in het verleden, meer bepaald in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, reeds heeft uiteengezet. Zo verwijst hij opnieuw naar zijn illegale detentie in een gevangenis van de SBU omwille van zijn politieke activiteiten in de stad Kharkov. Hij voegt hier aan toe (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, derde verzoek, rubrieknummers 10, 16-22) dat hij tijdens deze vasthouding misbruikt werd en dat er tegen hem en zijn (ex-)vrouw een gerechtelijk onderzoek werd opgestart door de SBU omdat zij verdacht worden van het omverwerpen van het grondwettelijk bestel of het plegen van een staatsgreep. Verder verklaart verzoeker dat zijn (ex-)vrouw voor haar vertrek uit Oekraïne bedreigingen en intimidatieboodschappen van de SBU ontving omdat zij nog steeds op zoek naar hem waren. Voorts voert hij nog enkele andere incidenten aan die verbonden zouden zijn met zijn problemen met de SBU. Zo verklaart verzoeker dat een gemeenschappelijke kennis hem in Oekraïne zou hebben gezien, dat een klasgenoot van verzoekers zoon verzoeker ervan zou beschuldigd hebben een vijand en landverrader te zijn en dat zijn vriend S. tijdelijk verdween van april tot oktober 2020 omdat neonazi's in die periode aanhangers van het "*Platform voor het leven*" aangevallen zouden hebben in opdracht van de SBU.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat het gegeven dat verzoeker in zijn huidige, derde, verzoek om internationale bescherming volhardt in een asielrelaas dat, zo weze herhaald, reeds manifest en vaststaand ongeloofwaardig werd bevonden en dat hij louter bijkomende verklaringen aanhaalt en documenten voorlegt die volledig in het verlengde hiervan liggen, op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bijgevolg zijn de aangevoerde elementen geen nieuwe elementen die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

Wat specifiek de neergelegde overeenkomst met verzoekers advocaat betreft, waarin deze bevestigt dat hij verzoeker en zijn (ex-)vrouw zal vertegenwoordigen naar aanleiding van de gerechtelijke onderzoeken die tegen hen werden opgestart omdat zij ervan verdacht worden een staatsgreep te plegen of het grondwettelijk bestel te willen omverwerpen, werpt verzoeker op dat betreffende de overeenkomst niet zomaar kan worden weggezet als hebbende een "*gesolliciteerd*" karakter. Echter, zoals reeds genoegzaam is komen vast te staan, is verzoekers asielrelaas allerm minst geloofwaardig. Los van het al dan niet gesolliciteerd karakter van de kwestieuze overeenkomst, ligt geen enkel ander stuk voor waaruit zou blijken dat er een gerechtelijk onderzoek lopende is en bovendien en bovenal hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, *quod non in casu*.

De overige door verzoeker in het kader van zijn huidige verzoek neerlegde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoeker niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen.

De Raad besluit, in navolging van de commissaris-generaal, dan ook dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.8. In de bestreden beslissing wordt bijkomend nog opgemerkt dat verzoeker en zijn (ex-)vrouw over verschillende elementen van hun asielrelaas tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegden die de geloofwaardigheid van hun asielrelaas verder ondermijnen. Verzoeker betwist dit in het voorliggende verzoekschrift en gaat in op deze volgens hem vermeende tegenstrijdige en inconsistente verklaringen.

2.3.8.1. Vooreerst stelt verzoeker dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige verklaringen over de informatie die hij en zijn (ex-)vrouw zouden verschaft hebben over zijn politieke activiteiten in Oekraïne geen tegenstrijdigheden zijn, minstens onvoldoende ernstig om hierdoor te twifelen aan de oprechtheid van hun verklaringen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande voor recht gemotiveerd:

“U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw (ex-)vrouw de enige was die op de hoogte was van uw politieke activiteiten. U gaf hierbij aan dat zij wou dat u met deze activiteiten stopte en wanneer u over deze activiteiten wou praten, vertelde ze u dat ze geen details wou weten (CGVS 2de verzoek, pg. 4). Uw (ex-)vrouw verklaarde echter dat u niets over uw – politieke – activiteiten wou vertellen tegen haar en dat ze daarom niet op de hoogte was van uw politieke activiteiten. Evenmin wist ze om welke reden u problemen had omdat u ook daarover niets wou vertellen (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 10, 14, 16 & 17). Na confrontatie hiermee, volhardde uw (ex-)vrouw louter in haar initiële verklaringen en bevestigde ze dat ze niets over uw activiteiten wist hoewel u het tegendeel had beweerd (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 18).”

Met een selectieve lezing van de verklaringen van verzoekers (ex-)vrouw bij het commissariaat-generaal slaagt verzoeker er geenszins in de tegenstrijdigheid, die pertinent en draagkrachtig is en die wel degelijk steunt vindt in het administratief dossier, te verklaren, laat staan te weerleggen. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar deze stelt dat er redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker en zijn (ex-)vrouw eenduidige verklaringen zouden afleggen over de informatie die verzoeker aan zijn (ex-)vrouw verschaft over zijn politieke activiteiten, aangezien deze activiteiten de aanleiding vormden voor de voorgehouden problemen met de SBU waardoor verzoeker en zijn (ex-)vrouw hun land van herkomst zouden verlaten hebben. Dat de relatie en het contact tussen verzoeker en zijn (ex-)vrouw moeizaam verliep en dat zij niks te maken wou hebben met verzoekers problemen omdat zij vreesde voor haar en hun zoon, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen. De tegenstrijdigheid heeft betrekking op een essentieel element van de kern van het voorgehouden relaas, is ernstig en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

2.3.8.2. In verband met de tegenstrijdige verklaringen over de aanleiding van de verhuis van verzoekers (ex-)vrouw naar haar moeder en het moment waarop ze verhuisde, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“U verklaarde tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming dat uw (ex-)vrouw in augustus 2018 verhuisde omdat u problemen met haar had gekend omwille van een misverstand. U vertelde voorts dat u twee dagen later gearresteerd werd door een neonazigroepering in opdracht van de SBU en dat u van augustus 2018 tot juli 2019 in een illegale gevangenis van de SBU verbleef. Tijdens deze periode zou u uw gezin slechts 4 maal gezien hebben. De eerste keer in november 2018 op de verjaardag van uw zoon, de tweede keer begin januari 2019, de derde keer begin april 2019 en de laatste keer begin juli 2019 (CGVS 2de verzoek, pg. 5-8). Uw (ex-)vrouw verklaarde echter dat zij u in september 2018 persoonlijk had ingelicht over de telefoons die ze ontvangen had van Z.Y., dat u haar naar aanleiding van deze telefoons had aangeraden om te vertrekken, dat jullie vervolgens voor het laatst samen overnacht hadden in jullie woning op 13 september 2018 en dat ze de volgende dag naar haar moeder verhuisde (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 4-9). Nadat uw (ex-)vrouw met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, kon ze hiervoor geen uitleg verschaffen en herhaalde ze louter opnieuw dat ze op 13 september 2018 verhuisd was (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 18).”

Verzoeker brengt hier in het verzoekschrift tegenin dat zijn (ex-)vrouw tijdens haar persoonlijk onderhoud herhaaldelijk aangaf onzeker te zijn over de tijdsperiode, dat ze aangaf dat dit in de periode augustus-september 2018 was maar dat ze het niet exact, precies kan zeggen, maar dat de *protection officer* bleef doorvragen waardoor zij uiteindelijk, door de druk die op haar werd gelegd, een verkeerde tijdsperiode opgaf en tot de datum van 13 september 2018 kwam. Verder haalt verzoeker aan dat de vermeende tegenstrijdigheid niet van die aard is dat hieruit het ongeloofwaardig karakter zou volgen van zijn asielaanvraag.

De Raad wijst erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit een verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument onzeker te zijn en daardoor “onder druk gezet te zijn” door de *protection officer*

tijdens het verhoor *d.d.* 6 april 2021, wat overigens een blote *post factum*-verklaring is, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing.

De verklaringen van de (ex-)vrouw van verzoeker waren eenduidig en niet voor interpretatie vatbaar. Het betoog dat ze onder druk zou zijn gezet verandert hier niks aan en vermag de aperte tegenstrijdigheid, die terecht, pertinent en draagkrachtig is, niet te ontkrachten. De tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas. Immers, zoals de commissaris-generaal terecht opwerpt, mag redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker en zijn (ex-)vrouw eenduidige verklaringen zouden afleggen over het moment waarop de vrouw verhuisde naar haar moeder, alsook over de aanleiding voor deze verhuis.

Verder wijst de Raad er nog op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen verzoekers en diens (ex-)vrouw haar verklaringen, incoherente verklaringen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden relaas.

2.3.8.3. Aangaande de inconsistente verklaringen over de aanwezige personen tijdens de ontmoetingen in illegale detentie overweegt de bestreden beslissing als volgt:

“Ten derde, legden u en uw (ex-)vrouw inconsistente verklaringen af over de personen die aanwezig waren bij jullie ontmoetingen tijdens uw periode van illegale detentie. Zo beweerde u dat uw zoon bij al deze ontmoetingen aanwezig was én dat er ook steeds een bewaker – P.– aanwezig was. U gaf hierbij ook aan dat u deze bewaker voorstelde aan uw zoon (CGVS 2de verzoek, pg. 8). Dergelijke verklaringen zijn onverzoenbaar met de verklaringen die uw (ex-)vrouw hierover aflegde. Zij vertelde immers dat jullie steeds alleen waren tijdens deze ontmoetingen en ze maakte hierbij op geen enkele wijze melding van de aanwezigheid van een bewaker die P. heette. Bovendien verklaarde ze dat uw zoon bij één van deze ontmoetingen, in maart 2019, niet aanwezig was (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 10-13). Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat u en uw (ex-)vrouw de tweede ontmoeting op een andere moment situeerden. Hoewel u verklaarde dat deze ontmoeting begin januari 2019 na orthodox kerstmis - plaatsvond, verklaarde uw (ex-)vrouw dat deze ontmoeting plaatsvond voor nieuwjaar in december 2018 (CGVS 2de verzoek, pg. 8; CGVS (ex-)vrouw II, pg. 11). Na confrontatie hiermee, herhaalde uw (ex-)vrouw opnieuw dat deze ontmoeting voor nieuwjaar plaatsvond (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 19). Het spreekt voor zich dat dergelijke inconsistente verklaringen over de personen die aanwezig waren tijdens het zeer beperkte aantal ontmoetingen met uw gezin gedurende uw periode van illegale detentie - en het moment waarop jullie tweede ontmoeting tijdens uw illegale detentie plaatsvond -, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.”

Dat de verklaringen van verzoeker en zijn (ex-)vrouw voor het leeuwendeel wel gelijklopend zijn, meer bepaald aangaande het aantal, vier, ontmoetingen en de omstandigheden van deze ontmoetingen, zoals inzake de verwondingen die verzoeker had, doet geen afbreuk aan voormelde inconsistenties, die pertinent en draagkrachtig zijn. Ten andere rust op de commissaris-generaal geenszins de verplichting om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing.

Dat de aanwezigheid van een bewaker tijdens de korte ontmoetingen “subtiel” was, reden waarom de bewaker niet werd vermeld tijdens de persoonlijke onderhouds van de (ex-)vrouw van verzoeker, kan niet worden bijgetreden als dienstig verweer. Immers, verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat bewaker P. hem bij iedere ontmoeting vergezelde en dat zijn zoon iedere keer vroeg wie hij was, waarop verzoeker antwoordde dat het zijn nieuwe vriend was, die P. heet (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud commissariaat-generaal, tweede verzoek om internationale bescherming, p. 8), zodat het allerminst aannemelijk is dat de (ex-)vrouw van verzoeker, de moeder van de zoon, bewaker P. niet zou hebben opgemerkt en zijn aanwezigheid niet zou hebben vermeld tijdens haar persoonlijke onderhouds.

Door het louter minimaliseren van de tegenstrijdigheid tussen de onderlinge verklaringen wat betreft de datum van de tweede ontmoeting, omdat het verschil beperkt is in tijd en *quasi* in dezelfde periode valt, slaagt verzoeker er tot slot niet in de inconsistenties tussen zijn verklaringen en die van zijn (ex-)vrouw, verklaringen die duidelijk en niet voor interpretatie zijn, op te heffen. Waar verzoeker opnieuw alludeert

op de onzekerheid van zijn (ex-)vrouw over de tijdsperiodes en de druk die door de *protection officer* op haar zou zijn gelegd, kan verwezen worden naar het hetgeen hier *supra* reeds over werd gesteld.

Tot slot is de inconsistentie, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, wel degelijk voldoende onderbouwd, vindt deze steun in het administratief dossier en is deze wel degelijk voldoende ernstig om hierdoor verder te twijfelen aan de oprechtheid van de afgelegde verklaringen.

2.3.8.4. Over de tegenstrijdige verklaringen in verband met het moment waarop de (ex-)vrouw van verzoeker na het vertrek van verzoeker uit Oekraïne te weten kwam dat hij nog in leven was, valt in de bestreden beslissing tot slot het volgende te lezen:

“U verklaarde hierover tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming dat u op 14 oktober 2019 - 10 dagen voor het persoonlijk onderhoud plaatsvond contact had met uw (ex-)vrouw via een gemeenschappelijke vriendin uit Moskou en dat uw (ex-)vrouw vanaf dat moment wist dat u nog in leven was (CGVS 2de verzoek, pg. 14). Tijdens uw huidige verzoek om internationale bescherming beweerde u echter dat u tot januari 2020 geen contact had met uw familie of vrienden (Verklaring DVZ, 3de verzoek, rubrieknr. 16). Uw (ex-)vrouw bevestigde dit en stelde dat ze pas in december 2019 via een gemeenschappelijke vriendin uit Moskou te weten kwam dat u nog in leven was (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 13). Toen uw (ex-)vrouw geconfronteerd werd met uw verklaringen uit uw tweede verzoek om internationale bescherming, bevestigde ze nogmaals dat ze in november 2019 nog niet op de hoogte was van het feit dat u in leven was (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 19). Dergelijke inconsistente verklaringen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw (ex-)vrouw tijdens jullie verzoeken om internationale bescherming samenhangende en coherente verklaringen zouden afleggen over het moment waarop zij na uw vertrek uit Oekraïne te weten kwam dat u, haar (ex-)man en tevens de vader van haar kind, nog in leven was.”

De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat kan worden verwacht dat verzoeker en zijn (ex-)vrouw samenhangende en coherente verklaringen zouden kunnen afleggen over dit danig essentieel element uit het relaas. Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift dat een tussenpersoon, een gemeenschappelijke vriendin, de boodschap van verzoeker dat hij nog in leven was aan zijn (ex-)vrouw overmaakte, waardoor het logisch is dat er tijdsverschillen zijn, kan niet worden weerhouden. Hetzelfde geldt voor het betoog dat er een onderscheid, wat de data betreft, moet worden gemaakt tussen de periode dat de boodschap werd doorgegeven via een tussenpersoon en het tijdstip waarop het effectieve, persoonlijke contact tussen verzoeker en zijn (ex-)vrouw werd hersteld, hetgeen volgens verzoeker onvoldoende het geval is in de bestreden beslissing.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat hij aangaf dat zijn (ex-)vrouw via een gemeenschappelijke vriendin, de tussenpersoon, wist dat hij nog in leven was vanaf 14 oktober 2019 (administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud commissariaat-generaal, tweede verzoek om internationale bescherming, p. 14). Dit wordt bevestigd door verzoekers (ex-)vrouw, die dit feit echter later, meer bepaald in december 2019, situeert (administratief dossier (ex-)vrouw, notities persoonlijk onderhoud d.d. 6 april 2021, p. 13). Verzoeker en zijn (ex-)vrouw leggen op dit punt dus geen volledig gelijklopende verklaringen af. *Post factum* het verschil in data pogen te verklaren omdat er een tussenpersoon in het spel was, kan het toch wel ruime tijdsverschil te dezen niet ontkrachten. De inconsistentie valt overigens verder niet te rijmen met verzoekers verklaringen naar aanleiding van zijn huidig, derde, verzoek om internationale bescherming, namelijk dat hij pas in januari 2020 contact had met familie en vrienden (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, rubriek 16). Hoe zou hij immers, via een vriendin, zijn (ex-)vrouw reeds vroeger op de hoogte hebben gesteld dat hij nog in leven was als hij geen contact had, noch met familie, noch vrienden. Bovendien maakt het onderscheid tussen het moment waarop de (ex-)vrouw weet had dat verzoeker nog in leven was en het moment dat ze opnieuw effectief, persoonlijk contact hadden geen verschoning voor de aperte tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen en tussen de verklaringen van verzoeker en zijn (ex-)vrouw onderling over de precieze datum waarop de (ex-)vrouw te weten kwam dat verzoeker, haar (ex-)man en de vader van haar kind, nog in leven was, hetgeen een essentieel element is en duidelijk raakt aan de kern van het voorgehouden relaas.

2.3.8.5. Daar waar verzoeker tot slot opwerpt dat heel wat elementen waarover hij en zijn (ex-)vrouw verklaringen hebben afgelegd, dewelke rechtstreeks te maken hebben met de door verzoeker aangehaalde vrees, buiten betwisting werden gelaten, wijst de Raad er nogmaals op dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen in de motivering van de bestreden

beslissing. Verzoeker doet met de loutere verwijzing naar gelijklopende verklaringen geen enkele afbreuk aan de meerdere pertinente, draagkrachtige en omstandig gemotiveerde vaststellingen in de bestreden beslissing die wel degelijk verhinderen dat er enig geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen.

2.3.9. Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat uit de informatie die door de verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier, met name de COI Focus Oekraïne. *Veiligheidssituatie Oekraïne uitgezonderd de Krim, d.d. 12 februari 2021*, duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de stad Kharkov in de provincie Kharkov waarvan verzoeker afkomstig is op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van de subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflict-gerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen en dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.14. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS